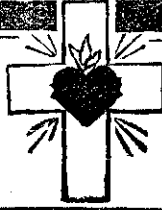

Duminică

Organ de propagandă religioasă și morală.
Organ informativ al AGRU-lui din Eparhia
Maramureșului

Biroul de distribuire: Librăria Asociației
Sighet, Piața Unirii No. 25.

Prețul unui exemplar : 2 Lei.

Redactor responsabil : T. Berinde

Abonamentul pe un an : 100 Lei.

Crucea pe hotare

Pe lângă drumuri între hotare, pe la răscruci, la intrarea și ieșirea din satele noastre, la puncte cu pricini sângeroase vedem Cruci înălțate. Pe lângă holde înverzite ori cu spice aurii, lângă luncile înflorite și la marginea pădurilor, de multe ori pe munți prăpăstioși se înalță ca un semn de amintire Crucea lui Hristos, celui răstignit. În locul celor învechite se ridică altele, pentru că Crucea trebuie să ne fie înaintea noastră, fie zi de soare, sau ceriul noros, fie furtună, să ne bată grindina, în zile bune, în zile rele, ca să ne atragă atenția.

Are lipsă de luare aminte, cel care lucră pământul, care trăește din pământ, pământul îl trage spre sine, îl leagă, îl farmecă, îl și murdărește, deci ca omul să nu uite, de ceea ce este deasupra lui, să-și piardă sufletul. Crucea pe hotare e un deget arătător, spre ceriu.

Pământul ca să rodească are lipsă de ploaie, de raza soarelui, de căldură, iar toate acestea vin din sus. Omul, ca să aducă roada folositoare pentru viața vecinică, are lipsă de Dumnezeu, singurul dela care primește lumina, putere și prețuirea vieții.

Crucea e și semnul suferinței. Crucea lui Hristos nu-l apasă pe om la pământ, ci îl ridică, punându-l între ceriu și pământ. Pământul nu în tot locul e de o potrivă bun și roditor, produce mai ușor scai și mărăcini, decât

semințe bune. În loc de binecuvântare, de multe ori și de sus bate grindină, seceta zvântă, vijelia doboară, ori ca ploile multe putrezesc recolta. Astfel și în viața sufletească al omului sunt secete, e pământul țârnos, sec, ce noi le numim: probleme, nevoi, plagă, nenorocire. Toate acestea însă aparțin vieții. În viața naturii și în viața omului fiecare plagă a naturii, își are cauza sa și își are destinația sa proprie. Pe urmele pagubei urmează însă și folosul. Suferințele omului la fel își au rațiunea și destinația lor și dacă vom cerceta în amănunt vom afla chiar și foloasele lor.

Crucea lui Hristos trebuie să ne aducă aminte, că suferințelor Lui putem mulțumi răscumpărarea noastră iar suferințele noastre întregesc răscumpărarea în viața noastră și este aplicarea acelei, pe viața noastră.

După vifor, după inundație, după incendiu începe o viață nouă, iar o viață nouă se naște întotdeauna prin suferințe. Dumnezeu nu ne scutește de toate suferințele, de toate nevoile. Pe acest pământ trebuie să suferim aceasta aparține vieții. Hristos cel nevinovat încă a suferit. Păcătosul, omul mișel, care de cele mai multe ori, el însuși deschide pe sine ușa suferințelor, cum poate să pretindă o scutire de suferinți? Suferința se măsoară, se evidențiază în felul cumcă, oare câtă iubire avem față de aproapele nostru. Ne servește de prilej, nu numai

pentru compătimire, ci și pentru milostivire. Atunci se vede cine e prietenul nostru adevărat, binevoitor, pentru că în situație bună, nu prea putem dovedi aceasta. Și Hristos, își cunoaște pretini în felul cum își poartă cineva Crucea.

Dumnezeu cu aceste cuvinte l-a pus pe drum pe om: „Stăpânește pământul”. Cei mai mulți dintre oameni se fac sclavii pământului, trăind încă se înmormântează în pământ, ca și vermele; nu cunoaște alta chemare, decât numai scormonirea pământului. Nu totdeauna iese binecuvântare din pământ, de multe ori răsar și suferinți, astfel ne desamăgește Dumnezeu. Numai astfel ne va sluji pe noi pământul și nu ne va fi idolul și stăpânitorul nostru.

În timp viforos secerătoarele aruncă seceră, coșaii coasa, să încleșteze mâinile spre rugăciune, atunci când tună și fulgeră, se dă atenția Crucilor din hotar, deși în vremuri frumoase sunt neglijate. Dacă ți mâna plină cu bunuri pământeste, nu le poți încleșta ușor spre rugăciune. La fel e datorința omului ca să se roage, precum îi trebuie ca să muncească. De multe ori scoate Dumnezeu chiar cu forța toate, din mâinile omului, pentru că astfel apoi să se poată încopcia spre rugăciuni. Rugăciunea trupului e: munca, a sufletului e: rugăciunea. În om trebuie să fie unificate ambele, pentru că numai astfel poate să fie echilibrată viața Lui.

Cruci sunt ridicate pe

hotare. Pe răstignire, Hristos, cu brațele întinse este în fața noastră, pentru ca să ne aducem aminte de suferințele și necazurile noastre și ale altora, deoarece cu acestea trebuie să ne întâlnim, fie chiar în viața noastră, sau a altora. Crucea și dacă nu ne va scuti de suferinți, de nu va întâmpina toate nefericirile, — de și ne va apăra în contra multora, — însă în tot cazul ne va învăța a le suporta și a trage din ele foloase. Subt cruci învățăm a suporta viscoalele, a rezista desastrelor, a calcula în viața noastră, nu numai bucuriile și zilele senine, ci și furtunele și suferințele.

Traducere după P.P.H.

Oameni cari ne trebuie

Noi credem în finalitate și știm că orice acțiune, comună sau răsleață servește un scop spre care tinde mulțimea sau individul. Dar un scop sau un ideal în sine nu e ceva real ci numai un început de drum, un stimulent de acțiuni cari concurând pot să ajungă la desăvârșire, când zicem că am ajuns scopul sau ne-am realizat idealul. Că vrem un ideal deosebit de mare, n'au spus-o numai vizionarii naționaliști ori grupurile dela „Convorbiri luceafărul” „Semănătorul”, ci îl simte tot românul cu toate simțurile. Il freamătă codrul în ecoul munților, îl șoptesc izvoarele în șipot de seară și'n frânturi îl cântă nostalgic, pe plaiu, ciobanul la oi. Demnitatea românului îl promite și cuminența lui îl garantează. Linistea munților anunță taina lui, munca țarinei arată drumul său și armonia satului anticipă ceva din frumusețea lui. Doar orașul e mai dur,

n zurnăit hodorogit singur el se precipită fără să tradeze frământări de gânduri mari. Dacă o fi fost cândva crezut „ideal pierdut în noapte”... azi aurora l' anunță. El va veni când noi îi vom presta truda muncii spre mai bine și căldura inimii care să încălzească și pe cei cari nu văd strălucirea statelor dar simt răceala lor cu inimile mici cuprinse de îngheț. Și nu el va veni, vom merge noi spre țintă cu jertfe câte se vor cere. Dacă zidul unei mănăstiri la Argeș ar fi cerut jertfe de viață, mănăstirea cea mai sfântă a unirii tuturor va cere jertfe mult mai mari și numeroase. Unirea planează undeva sus, o vrem, e singura dorință și ultima întregire care pretinde să jertfim cu toții patima, interesul și ideile preconceptuate. În serviciul acestui scop va trebui să se discute obiectiv și cu interesul ce se cuvine scopului.

Oamenii banali, egoiști și inutili nu vor pricepe că despre acest imperativ național nu le este a grăi celor mici și trepădușilor prin localuri și la sărbători naționale. Vor trebui oameni chemați. Va trebui să ne desbrăcăm de omul cel vechiu și să mbrăcăm haina dragostei de adevăr. Să nu fie dar nici grecoței nici popistași (nici boanghine, nici golani) când numele adevărat este român. Vor fi frați cari vor discuta frățește asupra moștenirii mamei celei străbune. Vor fi monahi, cari vor îmbrățișa adevărul și sfințenia chiar și mai des când nu le aduce stăreția ambiției și bunăstarea materială (P.T. Bonteanu) Vor fi miniștri ca al nostru dela Roma, cari să vadă fără ochelari culorați intențiile și atențiunile pentru neamul nostru și le vor mărturisii pentru adevăr și neam. Vor fi archierei cari-L vor căuta pe Dl. și-L vor afla în legea neamului lor și-L vor mărturisii nu pe patul morții ci din ușa altarului care singur va fi național.

Vor fi reprezentanți ai F.O.R.-ului cari vor îndrepta privirile lor și ale neamului spre forul urbei unde ni-s-a plămădit făptura. (Dr. I. Constantinescu) Marii dascăli vor mărturisi și pericolul slavilor pentru neamul nostru (N. Iorga) Oamenii de stat și cei chemați la cârma corabiei vor conveni fără patimă și pătimire spre a desbata cel din urmă și mai mare proces familiar. Mănuitorii literelor vor porni campania de luminare a adevărului dogmatic și istoric cu mărturia documentelor Ziarele mari, cari cu lux de amănunte redau sinuciderile senzaționale din orașe, vor considera de o mai mare importanță problema unității sufletesti și vor servi-o. Se vor taxa cu dispreț nesoco-

liții cari din nărav caută diferențieri deservind un mare scop național. Cei indicați vor lua curajul răspunderii în fața istoriei tratând îndrăzneț, priceput și diplomatic iar mărunței vor vorbi numai în numele lor și nu vor angeja o instituție de stat. Nu sfătuesc, exprim numai dorinți cari au drept la viață. Admir—căci datorez—acțiunile oamenilor cari mi-separe că după unitate și consolidare — lucră mai bine la renașterea națională. Trebuie deosebiți oamenii cari vreau și lucră binele de cei mulți și de rând. Sunt și oameni de prisos, cu viață zadarnică în trecutul căror nu poți distinge o rază de lumină, cari târăsc o viață banală ca a eroului din povestirea lui Turgheniew care la apropierea morții privește înapoi. Constată un număr de ani, e născut în rând cu alții, face școala ca toată lumea, slujba și-o plinește după obicei, căsătoria lui n'a fost eveniment, acum la sfârșit e bolnav — s'a răcit ca oricare răcit, suferă anonim și va muri necunoscut.

După moartea sa nu va

plânge nimeni, îl va pomeni numai gazda care-i va moșteni cizmele, iar mai târziu, când cizmele se vor rupe, nu va mai fi nimic să amintească o viață obidită. Oricine nu are'n viață fapte cari rămân să se recunoască în eroul pomenit. La noi în vremurile acestea mai ales nu poate nimeni irosi o viață în lene sau anonim. Nu trebuie eroi sărbătoriți, căci și cei mărunți cari fac bine semenilor în viață și nu așteaptă decorații ori nume cursiv la ziar sunt oameni vrednici—eroi necunoscuți. Numei răii sunt oameni de prisos Nu-i creștinesc să dăm pilde de răutăți și desbinări dar sunt de obște cunoscute, până când pilda oamenilor buni, iubitori de adevăr e neurmată, deaceea închin recunoștința mea tuturor celor ce-și știu iubi neamul cu fapte pilduitoare și doresc ca mâine țara să fie tot mai populată de oameni cari ne trebuiesc.

P. P. Pop Cuceu

Rugăciune de dimineață

Iată a zorilor lumină
S'a ivita la răsărit.
Marie! Tie Ti-se'nchină
Sufletul meu umilit.
Maica Milei și-a Indurarei
O! ce nume strălucit,
Tu alungi noaptea disperării
Din sufletul ce Te-a găsit.
Tu, Zori de Neprihănire, —
Dacă n'ai fi răsărit —
Zi, spre a noastră mântuire
Nici când nu s'ar fi ivit.
In această dimineață
Cu cântări Te preamăresc
Maică Scumpă! A mea viață
Numai Tie Ti-o jertfesc.
Fii și azi însoțitoare
In drumul meu pe acest pământ
Și împreună lucrătoare
Spre slava Fiului Tău Sfânt.
Iar in ziua cea din urmă —
Când a morții cias va bate
Groaza nopții mele o curmă;
Maică! Fii de mine aproape. Amin.

E. S. O.

Scopul omului

Trebuie să cunoști pe Dumnezeu

Tu, omule, mergi spre Dumnezeu: — ce urmează din acest adevăr dovedit, pentru practica și orinduirea vieții tale? Rezultă, în mod natural, că trebuie să-ți orânduiești, spre acest scop toate lucrările și faptele tale, — în scurt: trebuie să te dedai a

cunoaște, a iubi și a servi lui Dumnezeu.

Da, trebuie să cunoști pe Dumnezeu. Prima trebuință a sufletului nostru este de a cunoaște: primul lucru pe care-l urmărește este adevărul. Această trebuință se manifestă încă din momen-

tul în care ochii încep să se deschidă la lumină, și, în tot cursul vieții, îi simțim influența. Ignoranța ne apasă; îndoiala ne chină; căutăm adevărul cu aceaș poftă cu care dorim hrana trupului și pentru a ajunge acolo, noi ne dedăm la privegheri laborioase și la meditații îndelungate. — Dar dacă este vreun adevăr pe care trebuie să ne silim a-l cunoaște cu iutrea puterea inteligenței noastre, acela sigur are de obiect pe Dumnezeu

Trebuie să cunoști pe Dumnezeu! Parcă aud pe unii că-mi obiecționează: *Ba nu, — eu n'am nevoie să cunosc pe Dumnezeu. Eu îmi văd de afaceriile mele, de lipsuri, de casă și de mica mea gospodărie, dareu mă'ntrăb și nici nu vreau să mă'ntrăb dacă există s'au ar putea exista Dumnezeu...*

Da, sunt suflete cari trăiesc în această stare de beție nepăsătoare... Ei bine orcât de letargic ar fi somnul lor, orcât de perfectă le-ar fi beția, — mă adresez lor și le spun: Trebuie să negândim la Dumnezeu; trebuie... ia bine seama la arest cuvânt, înțelege bine această realitate; e vorba de o adevărată necesitate

Nu-i nevoie ca tu să fii talentat să ai bogății, plăceri, slujbe înalte în societate...; nu-i necesar ca să ai o viață lungă, —nici chiar ca tu să fii pe lume, dar dacă totuși ești, e absolut necesar ca mai întâi de toate să cunoști pe Dumnezeu, aceasta-i cea mai elementară și cea mai esențiată datorie.

Cum?! Dumnezen să fie risipitorul darurilor sale? Pentru tine să se nască Isus Hristos într'o peșteră? — să crească și să trăiască în sărăcie? — să sufere moartea de ocară pe cruce? Pentru tine a întemeiet Hristos Biserica Sa — a pus Evanghelia pe buzele apostolilor și le-a legat de buze iubire sufletului tău

Pentru tine să ridice altarul și masa euharistică și tu să treci prin lume ușor, distrat, nepăsător nearuncând măcaș o privire asupra crucii, refuzând Dumnezenului tău un minut de reculegere?! Dar nu; nu ne putem juca numai așa cu iubirea unui Dumnezeu! Trebuie să-L cunoaștem; asta-i o datorie de căpetenie a creștinului!

Și tu, frate, creștine, răspunde, unde ți-e credința? Ai tu o credință potrivită cu învățătura ta? Ori poate te-ai menținut la micul bagaj de cunoștințe religioase, pe care l-ai primit în primele lecții de catechism?

Îndeplinește-ți datorințele tale alături și prin religie, și din aceasta încă vei învăța să cunoști pe Dumnezeu!

(După L. Millot)

Petru Bologa

Sf. Isac Jogues

(1607—1646)

Pătrunsese de trei ori în mijlocul Irochezilor și suferise chinuri „pe cari mii de martiri — zise Ven. Maria a Întrupării — nici nu le-au cunoscut”. — „Închipuiți-vă — scrie dânsa povestind întâia robie a Părintelui — lucrurile cele mai rușinoase ce se pot suferi; el le-a suferit. După o ploaie de lovituri, care îl făcu asemenea unui monștru și îl făcu să cadă la pământ ca mort, i se scoaseră unghiile, i se tăiară câteva degete, i se striviră celelalte și i se puse pe frunte foc; apoi fu atârnat, după ce i s'au legat mușchii cu funii atât de strânse, încât acest supliciu fu cel mai dureros din toate celelalte. Apoi fu desbrăcat și condus din sat în sat”. — În timpul nopții era lăsat în voia copiilor cari îl ardeau cu cărbuni aprinși și îl acoperiau cu cenușă fierbinte. Acestea s'au întâmplat în 1642; totuși când, după un an de suferințe, Olandezii îi oferiră mijlocul de a scăpa, prin fugă, de cruzimile acelor sălbatici, sfântul voi să petreacă o noapte întreagă în rugăciune, înainte de a răspunde, pentru a cerceta înaintea lui Dumnezeu, cece ar fi spre mai marea slavă a Lui.

Nimic nu e așa de frumos ca povestirea pe care ne-a lăsat o scrisă, din ascultare, despre cele ce a suferit, despre acele 40 de zile de Exerciții prin cari voi să se pregătească la moarte în mijlocul barbarilor, despre harurile minunate pe cari le-a primit dela Mântuitorul Nostru, despre sufletele pe cari avu norocul să le trimită în cer, botezând copii, bolnavi și chiar sârmani prizonieri în mijlocul flăcărilor rugului lor; și în sfârșit despre liberarea sa, despre ospitalitatea primită într-o colibă săracă, când coborî pe coastele Britaniei.

Deoarece degetele sale mutilate îl puneau în imposibilitate de a celebra Sf. Liturghie, Papa Urban al VIII-lea, fiind informat de starea lui și de statornicia lui eroică, crezu de cuviință că trebuie să treacă, în favoarea lui, peste regulile obișnuite și pronunță frumoasele cuvinte: „Nu s'ar cuveni ca un martir a lui Hristos să nu bea Sângele lui Hristos!”.

P. Jogues se grăbi să se întoarcă în scumpa sa misiune, pe care o chema mireasa sa de sânge. Încercă încă de două ori să conducă pe călăii săi la cunoașterea Evangheliei, însă clipa harului încă nu venise. Și plecând pentru a treia călătorie scria la un confrate al său: „Voiu merge și nu mă voiu mai

IMPREUNA CU BISERICA

Și intrând în corabie, a venit în orașul său. Și iată i-au adus un slăbănog zăcând în pat. Și văzând Isus credința lor, a zis slăbănogului: „Cutează fiule, fi-se iartă păcatele”. Și iată oarecari din cărturari ziceau între sine: „Acesta hulește”. Și văzând Isus gândurile lor, a zis: „Pentru ce cugetați rele întru inimile voastre? Căci ce este mai lesne a zice: „Ți-se iartă păcatele”, au a zice: „Scoală-te și umblă!” Ci ca să știți, că Fiul omului are putere a ierta păcatele pe pământ (atunci a zis slăbănogului): „Scoală, ia-ți patul și mergi în casa ta!” Și sculându-se s'a dus în casa sa. Iar gloatele văzând, s'au mirat și au mărit pe Dumnezeu celce a dat putere ca aceasta oamenilor.

CONVOCATOR la adunarea gen. a AGRU-lui

Conform art.18 din statutele generale ale AGRU-lui, prin prezența convocăm Congresul Eparhial al AGRU-lui de pe teritoriul Eparhiei Române Unite a Maramureșului pe zilele de 19 Iulie în comuna Copalnic-Mănăstir jud Satu-Mare.

ORDINEA DE ZI

Miercuri 19 Iulie 1939

Orele 17 Ședința Comitetului Diecezan (la Oficiul Protopopesc)

Orele 18 Primirea Excelenței-Sale Dr. Alexandru Rusu, Episcopul Maramureșului. Vecernie cu predică

Joi, 20 Iulie 1939

Orele 6 Utrenie și mărturisiri
„ Liturghie, mărturisiri și cuminicări

Orele 8 Liturghie Aherescă
„ 11 Adunarea Congresului Diecezan

Orele 13 Masă comună
„ Paraclis

Programul adunării:

1. Impărate ceresc.
  2. Deschiderea congresului.
  3. Salutul autorităților cari se vor anunța
  4. Raportul secretarului general
  5. Raportul casierului
  6. Designarea comisiunilor de verificare
  7. Conferințe
  8. Raportul comisiunilor de verificare.
  9. Inscierea membrilor noi
  10. Designarea delegaților pentru Congresul General al AGRU-lui
  11. Eventuale propuneri
  12. Cuvine se cu adevărat
- Baia-Mare la 15 Iunie 1939
președinte eparhial secretar general
Dr. Florent Mihalyi Dr Ionel Pop

NOTĂ Organizațiile parohiale sunt rugate să trimită la congres congres cel puțin câte un delegat Membri participanți cari doresc să fie încvarteruiți și să participe la masa comună să se anunțe Oficiului Parohial din Copalnic-Mănăstir.

întoarce”. De fapt deabia ajuns în mijlocul Irochezilor, aceștia îl desbrăcară și-l primiră cu lovituri, zicându-i: „Nu te mira de această putere, căci mâine trebuie să mori”.

Câteva zile după aceea, pe când intra într-o colibă, un sălbatec îi despică capul cu o secure (18 Octombrie 1646). Astfel se implini cuvântul lui Isus, care într-o zi când Sfântul îi cerea cu lacrimi să aibă fericirea de a suferi și muri pentru El, îi răspunse: „Rugăciunea ta a fost ascultată”.

Puțină vreme după aceea călăul său fu prins și dat pe mâna Algonchinilor, cari îl con-

damnară la supliciu focului. Însă printr'un har minunat, care se atribuie rugăciunilor și meritelor martirului, acel nefericit se converti pe neașteptate, înainte de moarte și primi botezul din mâinile Părintelui Le Jeune, care îi dete numele de Isac. Suportă chinuri cu un curaj eroic, invocând între flăcări numele lui Isus și mulțumind lui Dumnezeu care făcuse ca el să fie prins și predat dușmanilor, deoarece aceasta a fost cauza mântuirii sale.

Sf. Isac Jogues se născuse în Orléans, la 10 Ianuarie 1607 și intrase în Societatea lui Isus în 1624.

Cum scrie o ortodoxă despre Papa ?

O amintire despre Papa Pius XI-lea

Mă aflam la Roma, în luna Aprilie, se încheia anul sfânt catolic 1933. Se impliniseră 1900 ani dela moartea Mântuitorului pe cruce și după tradiția catolică la fiecare sută de ani a acestei aniversări se deschidea marea ușă, zidită în restul timpului prin care Papa trecea cu toată pompa, să slujească, pentru ca apoi, acea ușă să fie din nou zidită pentru alți o sută de ani.

Oricâte frumuseți are Italia, oricâte lucruri interesante are de cercetat, turistul, chiar dacă nu e catolic nu se simte deplin nemulțumit dacă nu a fost în audiență la Suveranul Pontif.

Atât de mult și cu atâta cucernică evlavie și se vorbește despre Sanctitatea Sa în bisericile ce le vizitezi, atât de mult catolicismul îl aseamănă Dumnezeirei întruchipate, încât fără voe apropiindu-te de Vatican simți înfiorarea mistică a apropierei de Divinitate.

Grădinile nesfârșite, liniștea desăvârșită te îndeamnă la reculegere.

În somptuosul palat merg condusă de un părinte secretar dealungul nesfârșitelor coridoare.

În dreapta, printre perdelele de purpură, zăresc într-o sală lungă o mulțime de oameni adunați laolaltă.

La privirea mea întrebătoare călăuza îmi explică în șoapte că sunt cei cari n'au avut favoarea unei audiențe particulare și vor fi binecuvântați de Papa dela înălțimea estradei.

Mergem mai departe, o luăm la dreapta apoi la stânga, trecem

prin câteva săli mai mici unde alți drept credincioși așteaptă sfânta binecuvântare.

În sfârșit ne oprim în ultima care precede sala de audiențe în care Suveranul Pontif primește doar capetele încoronate sau personalitățile marcante în trecere prin Roma.

În această mică sală care precede pe cea de audiențe mi s'a făcut favoarea de a vedea de Sanctitatea Sa.

Intrând, găsesc alte vre-o zece doamne unele franceze altele spaniole. După câte am fost informată sunt singura româncă și încă ortodoxă din acea zi de audiență.

O liniște mormântală și în ușa o apariție albă, un chip ce nu poate fi uitat, doi ochi vii pătrunzători și în toată înfățișarea acea austeritate ce vădește pe omul detașat de cele pământești, caracteristică preoților catolici.

E Papa Pius XI-lea.

Intr'o fâlfăire de văluri cu care și-a acoperit capul fără de care nu sunt admise în prezența Papei, femeile toate ingenunchiază.

Și Papa Pius XI, sprijinindu-se de secretarul său, trece pe rând în dreptul fiecărei persoane din cele prezente dându-i binecuvântarea mult așteptată, în timp ce secretarul care ne introdusese rostește numele și calitatea fiecăreia.

Ajunși în fața mea, îmi aud numele rostit apoi secretarul adaogă: „una profesoarea romena di Bucarest”.

Papa s'a oprit. Mi se adresează, el care n'a vorbit cu niciuna din persoanele prezente.

„Am un bun prieten român, mare iubitor de cărți. Profesorul Iorga, actualul dv. Prim-ministru. Era un neobosit cercetător al bibliotecii din Milano, cu mulți ani în urmă, pe când eu eram acolo bibliotecar. Transmiteți-i bunele mele gânduri dacă-l vedeți!”

Cu acestea, Sanctitatea Sa îmi întinde să sărut inelul Pontifical, sub privirile jinduitoare ale celorlalte doamne, care nu se bucuraseră de o asemenea favoare. Apoi ia din mâna secretarului o iconiță sfântă din cele, care la ieșire aveau să fie date tuturor celor care-l văzuse pe Papa și mi o înmânează chiar El. O nouă binecuvântare și Sanctitatea Sa își reia mersul spre a da mai departe binecuvântarea Sfântă deasupra capetelor pios plecate.

Suveranul Pontif s'a retras iar eu gânditoare mă îndrept spre ieșire. De ce a ținut să-mi vorbească? Va fi vorbind și altor români despre prietenia Sa cu d. profesor N. Iorga? Întrebare la care nu aveam să primesc vreodată un răspuns.

Sau m'am găsit în calea Lui într'unul din acele momente de duioasă aplecare asupra vremurilor dragi ale tinereții, care l-au făcut pentru o clipă, o scurtă clipă doar, să uite că e Suveranul Pontif, alesul între aleși pentru cei păstoriți de El și să-și amintească, cum înainte,

cu mult înainte fusese om ca toți ceilalți, pasionat iubitor al cărților, cercetător al bibliotecilor, ce nu poate uita bucuria spirituală resimțită când în cale a întâlnit un alt spirit ales, cu care a schimbat păreri și idei acolo, în liniștea plină de reculegere a bibliotecii din Milano.

Credința și viața

Redacționale. În săptămâna trecută „Dumineca” n'a apărut din motivul, că redactorul a fost ocupat în alte părți.

Sfințirea bisericii din Oncești. În ziua de 9 Iulie, Duminecă, va avea loc consacrarea bisericii din Oncești din Maramureș. Actul acesta va fi săvârșit de Excelența Sa Dr. Alexandru Rusu episcopul Maramureșului. Biserica a fost clădită aproape în întregime din ostenelele păr. Vasile Godja, care a știut să adune sumele de lipsă de acolo, de unde altul n'a putut obține nimic și cu contribuția credincioșilor săraci. Aceasta sfințire va prilejul o adevărată manifestație românească și catolică.

Se prevede participarea a unui număr de 10.000 de credincioși. Pentru Sigheteni, afară de cursele obișnuite, va mai pleca și un autobus special, care va pleca dela autogară la orele 8 30. Prețul unui bilet este 24 Lei. După sfințire și sf. Liturghie va fi și un banchet, tacâmul Lei: 100.

Misiuni în Guruslăul Sălajului. În zilele de 28 Iunie — 3 Iulie a avut loc în Someșguruslău, jud. Sălaj misiuni sfinte. Mulțumită pregătirii conștiențioase, făcută cu luni înainte de piosul și neobositul preot, prot. on. Augustin Caba misiunile au reușit cât se poate de bine, mărturisindu-se și cuminecându-se 510 credincioși și credincioase din 900 câți sunt în parohie. Acest rezultat e cu atât mai înbucurător, că munca câmpului e înapoiată în urma secetei. La frumosul rezultat au contribuit în măsură și intelectualii din parohie, a căror ținută nu lasă nimic de dorit.

Schimbări în administrația bisericească ortodoxă. La Ministerul Cultelor s'a întocmic o nouă lege pentru înființarea unei mitropolii în Oltenia. Aceasta nouă mitropolie va avea sediul său în Craiova. Va avea două episcopii sufragane și anume: episcopia de Argeș, care se va întregi cu județul Vâlcea și Episcopia de Caransebeș, care va fi mutată la Timișoara.

Sf. Sinod al Bisericii ortodoxe. După ce I. P. S. Ior Puiu

al Cernăuțului și Bălan al Sibiului nu si-au pus candidatura, a ales de Patriarh al Bisericii ortodoxe române pe I.P.S. Nicodim mitropolit și fost vicar al Patriarhiei. Alegerea aceasta a umplut de bucurie inimile tuturor românilor de orice confesiune, cari așteaptă cu nerăbdare „unirea” mult comentată azi.

O vestită procesiune. În anul acesta, cași în ceilalți ani, s'a făcut cu mare fast procesiunea anuală numită: „Tyburn Procesion” în conștea martirilor englezi. Credincioșii au străbătut în rânduri dese și lungi drumul, pe care l-au făcut sfinții: Toma Morus, Ioan Fischer și Oliver Plunket, vestiții martiri englezi, când au fost conduși la locul pierzării. Între participanții din anul acesta s'a remarcat și cunoscutul aviator lordul Sempill.

Franciscanii în Jugoslavia. Jugoslavia este o țară bogată în comunități franciscane. Franciscanii acolo au 300 parohii, cu 700.000 credincioși, a șasa parte din totalitatea catolicilor jugoslavi. Ei au acolo cinci gimnazii recunoscute de stat. Cei doi episcopi franciscani jugoslavi și-au serbat în anul trecut a 25 aniversare a episcopatului.

Manifestații împotriva cardinalului Initzer. În cursul săptămânii trecute național socialistii au manifestat împotriva cardinalului Initzer în mai multe localități. Manifestanții îl acuză pe Initzer, că el este răspunzător pentru moartea celor doi asasini ai lui Dolfuss, pe cari el i-ar fi putut salva dacă intervenea energic în interesul lor.

Câți Mahomedani sunt în lume? În întreaga lume locuiesc 270 milioane mahomedani. A fost timp, când numărul mahomedanilor era tot atât, cât al catolicilor. Azi abia ajung la jumătate din numărul catolicilor.

C.F.R. sunt de 70 ani. În August 1869 a intrat primul tren în gara Filaret din București. Prima linie ferată clădită era linia Giurgiu—București. La deschiderea primei linii ferată a participat însuși regele Carol I.

Ordinele călugărești catolice

aditează 3334 de ziare, reviste etc. În fruntea ordinelor călugărești sunt jezuiții cu 686 de gazete.

Sărbătorirea Rds. Ilarion Boros canonic, fost vicar al Maramureșului în Gherla.

Duminecă, în 2 Iulie a fost sărbătorit în cadre solemne de foștii săi elevi Ilariu Boros, fost profesor de pedagogie la preparandia gr. cat. din Gherla. La aceasta sărbătorire au participat o mulțime de învățători și profesori introduși în marea artă a pedagogiei de ilustrul sărbătorit.

Din cercurile Vaticanului se desmint în mod formal informațiile publicate în străinătate și în deosebi la Londra, pretinzând că d. Mussolini s'ar fi dus Duminecă la Vatican unde ar fi avut o întrevvedere cu Papa.

Pelerinajele acestui an au fost deschise cu marea pelerinaj dela sf. Petru dela sf. Mănăstire a Bixadului. Deși procesiuni au mers din Maramureș în număr mai redus, date fiind greutățile de pe frontieră — unde contrar zvonurilor, nici o greutate nu s'a făcut, totuși mulțime mare de credincioși a participat și a ascultat cuvintele atât de întăritoare de credință ale Exc. Sale Episcopului Dr. Alexandru Rusu.

Șirul pelerinajelor va continua la sf. Marie Mare, când vom avea două pelerinaje și anume la Moiseiu Maramureșului, unde Excelența Sa Episcopul din nou va ridica glasul său pentru mântuirea sufletelor.

Tot atunci va avea loc și pelerinajul dela Coștiui cercetat atât de mult din pricina situației sale geografice potrivite.

Șirul pelerinajelor se va termina cu pelerinajul dela Șișești la sf. Marie Mică, la biserica votivă clădită de marele luptător Vasile Lucaciu. Afară de aceste pelerinaje, proporțiile unui pelerinaj adevărat o va lua sfințirea bisericii din Oncești, unde se așteaptă un număr de 10.000 de credincioși, cum și adunarea generală a Agru-lui diecezan, care va avea loc în 19—20 August la Copalnic Mănăstur. Harul lui Dumnezeu curge din belșug. Numai să ne folosim de el.

Citiți și răspândiți

„Dumineca”